

også på – det er ikke gået meget ind i debatten i dag – at man havde den såkaldte 20-punkts-plan. Jeg erindrer helt klart, at 20-punkts-planen gik ud på, at man sendte de forskellige punkter ud i de forskellige ministerier til videre bearbejdelse.

Hvis vi så skal være helt ærlige over for hinanden, og det kunne indenrigsministeren så også godt lige lytte efter på, så er der reelt sket meget, meget lidt med de 20 punkter.

Derfor synes jeg måske, at det sådan set i mange henseender er godt, at ministeren i dag bliver hængt op på en dagsorden. På nogle punkter vil jeg gå med til den, men jeg synes ikke, det er de store vises sten, der er deri.

Lad mig tage som eksempel – det lyder lidt underligt, at jeg står og kritiserer en dagsorden, som jeg så beder mit parti om at stemme for – men når man nu skriver, at der skal være ligeværdige udviklingsmuligheder på lokale forudsætninger, så kunne mit spørgsmål så være til dem, der har forfattet dagsordenen og har været hele dagen om det – og der har været et vældigt spil hernede i Folketingssalen om det: Man nævner 3-4 muligheder, men så skriver man »m.v.« bagefter, og så kan det sådan set være på alle områder?

Dér går jeg ud fra, at de, der har forfattet det her, også lever op til deres økonomiske samfundsansvar, og det vil sige: Man kan jo ikke skabe de samme muligheder ude på landet som i en stor by. Og jeg vil håbe på, at den her dagsorden ikke bliver brugt som pressionsmiddel over for regering og Folketing på: Jamen, vi vedtog den dag sådan og sådan og sådan.

Så kommer det, der er det allermost væsentlige, og det er: Reelt skulle vi slet ikke have haft den her debat om problemerne i landdistrikterne, for ethvert landdistrikt indgår jo i en primærkommune, og det er og bliver primærkommunens ansvar, hvordan man vil styre den kommune ud fra de økonomiske forudsætninger, man har, ud fra den politiske sammensætning, som det pågældende byråd har.

Derfor mener jeg, at uanset hvad, havde jeg nær sagt, Folketinget bestemmer – ja, selvfølgelig blev der engang sagt her fra Folketingets talerstol: Ingen over, ingen ved siden af Folketinget; det er til dels rigtigt. Men når det er sagt, så vil jeg alligevel have lov at sige, at i relation til – det er vi sådan set også enige om – at vi har et kommunalt selvstyre, må det være det kommunale selvstyre, der afgør, i hvilken takt den pågældende kommune skal udvikles.

Det kan godt være, at der er nogle kommuner, der ikke rigtig lever op til at få sat gang i deres landdistrikter på forskellige områder, så jeg har et råd, og det er: Udskift de kommunalpolitikere, når der i 1997 er valg.

Lad mig tage et konkret eksempel fra min egen kommune, Ringsted: Der har vi et vældigt godt samspil med en landsbyforening, og vi har gjort mange ting i landområderne. Vi har udviklet idrætspladserne, vi har to idrætshaller liggende i vores landdistrikter, og så kunne jeg nævne en lang række andre ting.

På en lang række områder er landet jo lige så veludviklet på hjemmepleje osv., som man er inde i byen. Derfor synes jeg, man skal passe på ikke at skrue tingene for højt op.

Og jeg kunne forestille mig, at sådan en som nu hr. Anders Mølgaard, der jo har været fortaler for den her debat, måske har nogle kedelige eksempler ovre fra det jyske; nogle kommuner, der på forskellig vis efter hr. Mølgaards opfattelse har udvist forsømmelighed og lignende, og derfor synes jeg, man skal passe på, at man ikke generaliserer for alle de 277 kommuner, vi har, så vi her i Folketinget skal vedtage et eller andet, hvor vi laver en kæmpe ensretning af tingene.

Jeg kunne godt have lyst til at spørge specielt Enhedslisten, der er så stolte over, at de har fået ind i dagsordenen, at der skal gives en årlig redegørelse for problemerne i landdistrikterne – jeg vil ikke spørge ministeren, det er ikke hende, der har stillet dagsordenen – men en årlig redegørelse: Er det de næste 3 år, de næste 5 år eller de næste 10 år, eller er det for al evighed? Derfor synes jeg, dagsordenen har sådan nogle skævheder.

Så vil jeg sige vedrørende det, at man vil have en lov her i Folketinget, som pålægger kreditforeningerne, når de laver deres årsregnskab, at komme med en side om, hvordan man behandle låneansøgninger vedrørende landdistrikterne: Det kan man jo godt gøre. De kan sikkert skrive et eller andet forplumret om det. Og jeg er da glad for, at dagsordenen i hvert fald ikke indeholder noget som helst pålæg til kreditforeningerne om, at de skal låne ud i landdistrikterne, når man har ønsker derom.

For sandheden er jo den, at det store flertal her i Folketinget på det kraftigste har kritiseret kreditforeningernes udlånspolitik. Og når man har det, så skal kreditforeningerne selvfølgelig også være i deres frie ret til ud fra en individuel vurdering at afgøre, hvor de vil udlåne, og til hvad de vil udlåne.